

Arrest

nr. 156 194 van 6 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar ouders A.V. en L.V worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar ouders wordt bij arrest nr. 156 193 van 6 november 2015 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeed werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 30 april 2015, genomen in het kader van hun derde asielaanvraag.

2. Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 104 838 van 11 juni 2013 omdat (i) wat verzoeker, een Armeens staatsburger, betreft, wordt vastgesteld dat deze ten aanzien van Armenië geen enkele vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, waardoor/zodat de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus hem dan ook niet kan worden toegekend, en (ii) aan de door verzoekster, Oekraïens staatsburger, (en verzoeker) aangehaalde problemen in/vrees ten aanzien van Oekraïne geen geloof wordt gehecht.

In het kader van verzoekers' tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 14 maart 2014 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers' beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 450 van 28 januari 2015.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Wat de beslissing ten aanzien van verzoeker betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus:

De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Verzoeker roept in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag, net zoals bij zijn vorige twee asielaanvragen, ten aanzien van Armenië, zijn land van nationaliteit, geen enkele vrees voor vervolging in in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Derhalve kan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van Oekraïne dienen, het voorgaande in acht genomen, als overtollig te worden beschouwd.

3.2. Wat de beslissing ten aanzien van verzoekster betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus:

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster genomen wordt vooreerst, met betrekking tot de verklaringen die zij aflegt en waarvan wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de eerder aangehaalde problemen met de burgemeester van Znamenka, beklemtoond dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, en er wordt op gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Daarnaast wordt erop

gewezen dat verzoeksters vorige, tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal niet in overweging werd genomen aangezien zij geen verklaringen aflegde, noch documenten voorlegde die de kans aanzienlijk vergroten dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming, en wordt vastgesteld dat verzoeksters beroep tegen die beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen waardoor de uitkomst van haar vorige asielaanvraag gehandhaafd blijft. Het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier, aldus de commissaris-generaal, niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen bij haar vorige aanvraag. Met betrekking tot een mogelijke oproeping van verzoeksters zonen door het Oekraïense leger, wordt opgemerkt dat verzoeksters verklaringen ter zake niet wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haren hoofde. Verzoeksters verklaringen wijzen, zo luidt het, op een motief dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien, en de eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict, aldus de commissaris-generaal die stelt dat er begrip kan worden opgebracht voor verzoeksters wens dat haar zonen niet zouden gemobiliseerd worden, maar dat indien de Oekraïense autoriteiten daartoe zouden besluiten, zulks niet kan bestempeld worden als een tegen haar gerichte daad van vervolging omwille van motieven die verband houden met het Vluchtelingenverdrag, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster haalt, zo wordt vastgesteld, geen elementen aan die wijzen op het tegendeel. Dit asielmotief wordt, zo wordt opgemerkt, ook door verzoeksters beide zonen, M.V. en A.V., opgeworpen, maar ook uit hun verklaringen blijkt dat zij louter omwille van hun persoonlijk belang willen verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist. Wat verzoeksters zonen betreft, wordt voorts opgemerkt dat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op mogelijke (disproportionele) vervolging omwille van dienstweigering. Dienaangaande wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat dienstweigeraars enkel vervolging riskeren als zij geen enkel gevolg geven aan een oproeping die zij persoonlijk verklaren te hebben ontvangen, wat tot nader order niet het geval is, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat verzoeksters zonen één convocatie hebben voorgelegd die, in hun afwezigheid, werd bezorgd op hun laatste officiële verblijfplaats, waardoor de Oekraïense autoriteiten niet over een formele ontvangstbevestiging vanwege haar zonen beschikken, en zolang dit niet het geval is, kunnen, zo luidt de beslissing, verzoeksters zonen niet het voorwerp van vervolging uitmaken omwille van dienstweigering. Met betrekking tot de opgeworpen gezondheidsproblemen van verzoekster en haar echtgenoot, thans verzoeker, en het medische attest aangaande verzoeksters echtgenoot, wordt opgemerkt dat dergelijke medische redenen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, en gesteld dat verzoekster zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt de commissaris-generaal zich bewust te zijn van de problematische toestand in Oekraïne, doch uit niets kan, zo stelt hij, worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Zulks vindt, zo luidt de beslissing, aansluiting bij het standpunt van UNHCR, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Een loutere verwijzing naar het Oekraïens staatsburgerschap volstaat aldus niet, aldus de commissaris-generaal, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De door verzoekster en haar zonen overgelegde oproepingen bewijzen, voor zover het authentieke documenten betreft, dat haar zonen gekend zijn door de militaire autoriteiten in Oekraïne, maar op basis van dergelijke documenten blijkt, aldus de commissaris-generaal, niet onomstotelijk dat haar zonen daadwerkelijk naar het conflictgebied zullen uitgestuurd worden. Verder wordt op grond van informatie vervat in het administratief dossier vastgesteld dat de situatie in de provincie Kirovograd, waarvan verzoekster afkomstig is, niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontkrachten.

Met betrekking tot de door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde oproepingsbrieven geldt hetzelfde als en kan worden verwezen naar hetgeen in de bestreden beslissing, in hoofde van verzoekster genomen, wordt vastgesteld met betrekking tot de eerder neergelegde convocaties en de hiermee gepaard gaande vrees inzake de oproeping van hun zonen om zich bij het leger aan te melden voor het vervullen van hun dienstplicht, vaststellingen welke door verzoekers niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd.

De Raad wijst erop en benadrukt dat de bij het verzoekschrift gevoegde convocaties, net als de eerder bijgebrachte oproepingsbrieven, in afwezigheid van verzoekers' zonen werden afgeleverd op hun laatste officiële verblijfsadres, waardoor de Oekraïense autoriteiten zodoende niet over een formele ontvangstbevestiging vanwege hun zonen beschikken. Zolang dit niet het geval is, kunnen, zo blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, hun zonen niet het voorwerp uitmaken van een vervolging omwille van dienstweigering.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde enveloppe toont louter aan dat verzoeker in België post toegezonden kreeg, doch niets meer dan dat.

4. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 augustus 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij etnische Armeniërs zijn en zij hun leven niet willen riskeren voor Oekraïne of Rusland. Verzoeker wijst er op dat hij en zijn zonen gewetensbezwaarde zijn maar dat Oekraïne hen wil inzetten als soldaat. Zij ondersteunen hun stelling door te wijzen op de originele oproepingen waaruit blijkt dat zij zich moeten aanbieden op straffe van vervolging.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 augustus 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich in wezen louter tot het volharden in hun asielmotieven, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Waar verzoekende partijen nogmaals verwijzen naar de originele oproepingen waaruit blijkt dat hun zonen zich moeten aanbieden op straffe van vervolging, herneemt de Raad dat deze oproepingsbrieven in afwezigheid van hun zonen werden afgeleverd op hun laatste officiële verblijfsadres, waardoor de Oekraïense autoriteiten zodoende niet over een formele ontvangstbevestiging vanwege hun zonen beschikken. Zolang dit niet het geval is, kunnen, zo blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, hun zonen niet het voorwerp uitmaken van een vervolging omwille van dienstweigering (zie COI Focus “Ukraine – Mobilisation partielle 2015, insoumission” d.d. 20 maart 2015 en COI Focus “Ukraine – Recrutement forcé” d.d. 13 februari 2015). Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet of te verifiëren element aan waaruit blijkt dat de informatie waarom de commissaris-generaal steunt niet juist is of dat hij deze informatie verkeerd heeft geïnterpreteerd.

Bovendien benadrukt de Raad dat de weigering van de dienstplicht in principe niet kan aanzien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De Raad wijst er op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. Vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, kan in principe niet aanzien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Oekraïense overheid om de militaire dienstplicht e.d. van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze plichten te vervullen, wordt in principe niet aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist, kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. In casu is er echter geen sprake van dergelijke elementen. De zonen van verzoekende partijen beroepen zich evenwel op gewetensbezwaren, doch na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen, kunnen in hun hoofde evenwel geen oprechte en diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet door het leger en/of gebruik van geweld worden vastgesteld. De loutere stelling dat ze van Armeense

origine zijn en ze hun leven niet willen riskeren voor Oekraïne of Rusland, is niet voldoende. Hun zonen zijn Oekraïens staatsburger en de Oekraïense overheid is vrij om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.”

Bijgevolg lijkt verzoekende partij evenmin aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS